

Arrest

nr. 97 417 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 september 2011 het Rijk binnen en diende op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 23 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Quezaltepeque. De laatste jaren zou u er samen met uw moeder, broer en 2 zussen in de Barrio Nuevo hebben gewoond. In 2008 zou u kortstondig hebben gewerkt in de zuivelfabriek Inverton. Omwille van een acute appendicitis zou u in 2008 geopereerd zijn en gedurende geheel 2009 dienen te revalideren. Nadien zou u niet meer gewerkt hebben tot aan uw vertrek uit El Salvador op 22 september 2011. Uw tante C. F. zou in Rome wonen en uw nicht W. B. zou in België wonen.

U verklaarde uw geboorteland te hebben verlaten omdat u problemen kende met de criminele organisatie MS-13 (Mara Salvatrucha). Op 8 mei 2011 zou u 's avonds op weg naar de winkel ene R. Q., ook gekend onder de naam C. A., tegen het lijf zijn gelopen. U zou Rafael hebben gekend via uw beste vriend José Maria. Jullie zouden elkaar hebben begroet toen ene D. A. er bij kwam en aan Rafael vroeg om met hem mee te gaan. Eerder op de avond had u D., die tot de MS-13 behoorde, al gezien toen hij langs uw huis passeerde en pocherig zijn wapen toonde. Een half uur nadat u terug thuis was van de winkel, kwam uw broer vertellen dat ene C. A. doodgeschoten was teruggevonden. U kreeg schrik omdat u waarschijnlijk de laatste persoon was die Rafael had gezien, en dit in het bijzijn van D.. U had schrik om nog naar buiten te gaan uit vrees dat de MS-13 represailles tegen u zou nemen. U achtte de situatie onhoudbaar en uw moeder contacteerde uw tante die in Rome leeft om u zo naar Europa te kunnen laten overkomen. Op 22 september 2011 reisde u via Panama en Nederland naar België, waar u bij uw nicht woont. Ongeveer twee weken na uw aankomst in België vernam u dat uw broer op 9 oktober 2011 door onbekenden was doodgeschoten. Volgens u zou de MS-13 hier achter zitten om zo represailles te nemen op u en uw familie omdat u indirect getuige was van de moord op R. Q.. In mei 2012 zou ook uw zus S. het land hebben verlaten en in de Verenigde Staten asiel hebben aangevraagd omdat zij denkt het volgende slachtoffer te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, identiteitskaart; documenten in verband met uw vliegtuigreis; documenten in verband met uw appendix operatie; uw geboorteakte; de overlijdensakte van uw broer; een document in verband met de asielaanvraag van uw zus in de USA; en uw diploma middelbaar onderwijs. Na het gehoor werden nog bijkomende documenten voorgelegd: de Facebookpagina van de gemeente Quezaltepeque met een rouwbericht over C. A. (stuk 1), krantenartikels (stuk 2) een algemene rapporten en artikels aangaande de situatie in El Salvador (stuk 6 t.e.m. 12), en een rapport van de arts in verband met de dood van de broer (stuk 5).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u El Salvador heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te koesteren. U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met de Maras Salvatrucha (MS-13) omdat u indirect getuige zou zijn geweest van een moord.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen zou hebben gekende met die criminele bende MS-13. Zo blijft u uiterst vaag over wie die D. A., de vermeende moordenaar, is en bij welke activiteiten hij betrokken was. Zo kon u enkel aangeven dat hij 16 jaar was, hij in uw wijk woonde en bij de bende MS-13 betrokken was (zie gehoorverslag CGVS p.6-7). Gevraagd welke activiteiten die D. of de bende MS-13 in uw wijk deden, blijft u eerder vaag en heeft u enkel het vermoeden dat ze betrokken waren bij diefstallen en moorden (CGVS p.7). U beweerde wel dat u zich op afstand hield en u zich niet met hen inliet, maar gezien de omvang en de reputatie van de bende welke volgens u overal aanwezig was, en gezien het feit dat u omwille van deze bende het land heeft verlaten, mag van u hieromtrent duidelijk meer gedetailleerde en overtuigende informatie worden verwacht.

Vervolgens blijft u ook uiterst vaag aangaande uw kennis over C. A., welke door deze D. zou zijn vermoord. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingzaken verklaarde dat u van de vriend die werd meegenomen door de MS-13, zijn naam niet meer kent (zie vragenlijst CGVS dd.08/11/2011). Tijdens uw gehoor op het CGVS kende u dan wel zijn naam, namelijk R. Q.s en diende uw vertrouwenspersoon u er attent op te maken dat hij ook een schuilnaam had (CGVS p.5). Verder verklaarde u dat u hem enkel zou kennen omdat hij u was voorgesteld door een van uw beste vrienden José Maria. U weet enkel dat hij in een andere wijk woonde waar de concurrerende bende '18' de plak zwaaide. U weet niet hoe oud hij is, weet u niet hoelang hij al bevriend was met José Maria, noch of ze goede vrienden waren of wat ze samen deden (CGVS p.8). U heeft ook geen weet of hij betrokken was bij de bende '18'. Bovendien is het merkwaardig dat u nooit bij uw beste vriend José Maria informeerde wie die C. A. was, of waarom hij zou zijn kunnen vermoord. De moord op deze C. A. ligt immers aan de basis van uw vlucht uit uw land. Als verklaring gaf u aan dat het veiliger was hem er niet bij te betrekken uit veiligheidsoverwegingen en dat hij er waarschijnlijk toch niets meer over zou hebben geweten. U zou

geen contact meer met hem gehad hebben na het incident (CGVS p.12). Het is merkwaardig dat u een van uw beste vrienden hierover niet zou kunnen vertrouwen en u zomaar veronderstelde dat hij er toch niets zou over weten (CGVS p.8-9). Immers, José Maria was beter geplaatst om de omvang van uw beweerde problemen te kunnen inschatten omdat hij C. A. persoonlijk kende. De door u voorgelegde Facebook-pagina kan misschien wel aantonen dat hij is overleden, maar hieruit kan nergens een doodsoorzaak, noch enig verband met uw zaak worden afgeleid.

Verder gaat u enkel uit van loutere veronderstellingen dat D. degene was die C. A. heeft vermoord (CGVS p.11). Een half uur later zou u immers hebben vernomen dat hij was vermoord. Omdat het zo kort na uw ontmoeting gebeurde en u wist dat D. een wapen bij zich had, veronderstelt u dat D. de dader zou zijn, maar verdere concrete indicaties heeft u niet. Ook omtrent de verdere gevolgen van deze moord blijft u uiterst vaag. U heeft enkel het vermoeden dat de autoriteiten ter plaatse zijn geweest en er een onderzoek zou zijn ingesteld. Van enige resultaten van dit onderzoek, of wie er van de moord verdacht zou worden, heeft u geen weet (CGVS p.10-11).

Vervolgens gaat u ervan uit dat D. en de MS-13 u viseren omdat u getuige zou zijn geweest van de, vermoedelijk laatste, ontmoeting van D. en C. A.. U kan dit echter niet aannemelijk maken. Zo heeft u na dit voorval nooit contact gehad of bedreigingen ontvangen vanwege D. of de MS-13, in verband met deze moord. U zou ook niet weten wat er met D. is gebeurd na het incident (CGVS p.12). U verklaarde wel dat u niet veel buiten kwam uit schrik. Echter, na het incident verbleef u nog vier maanden in uw woonplaats (CGVS p.12). Mocht u werkelijk problemen hebben gekend kan toch verondersteld worden dat u of uw familie hiervan al een indicatie zouden hebben gekregen. U reageerde hierop door te stellen dat dit niet hun werkwijze is en ze maanden of jaren wachten en ze niets deden omdat uw aanwezigheid in de wijk nog was vastgesteld (CGVS p.11). Dit is weinig geloofwaardig.

Omdat u uiteindelijk het land had verlaten zouden ze represailles hebben genomen door uw familie te vermoorden. Echter ook hier blijft u uiterst vaag aangaande de beweerde link met uw problemen. Zo zou de moord op uw broer niet zijn onderzocht, heeft u enkel een vermoeden dat er een dossier zou zijn opgemaakt, maar verdere concrete aanwijzingen dat uw broer zijn vermoord door de MS-13 of dat er enige link met uw beweerde problemen zou bestaan heeft u niet (CGVS p.12). De door u voorgelegde overlijdensakte en rapport van de arts getuigen enkel van de dood van uw broer door middel van een vuurwapen, maar hieruit kan nergens enige link met uw asielrelaas worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer met een taxi rondreed, waarbij gezien de heersende situatie in El Salvador, het totaal niet ondenkbaar is dat hij omwille van andere criminele redenen werd vermoord. U heeft in ieder geval de link met uw problemen onvoldoende aannemelijk gemaakt.

Ook haalde u aan dat uw zus S. ondertussen het land heeft verlaten en in de Verenigde Staten asiel heeft aangevraagd. U haalde aan dat ze geen specifieke problemen heeft gekend in El Salvador en enkel uit voorzorg het land heeft verlaten (CGVS p.5). Het door u voorgelegde document hieromtrent toont enkel aan dat ze asiel zou hebben aangevraagd, maar is verder niet in staat uw beweerde problemen met de MS-13 aan te tonen.

Wat er ook van moge zijn, zelfs indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw beweerde problemen met de MS-13, wat in casu niet het geval is, dient te worden vastgesteld dat deze problemen zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer bevinden en aldus geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend. Aangezien u - zoals hierboven werd uiteengezet - uw problemen met de MS-13 niet aannemelijk kan maken kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort, vliegtuigtickets, medisch attest, geboorteakte, diploma en prise en charge tonen enkel uw identiteit, reis, medische toestand en scholing aan, welke hier niet in twijfel worden getrokken. De door u voorgelegde krantenartikelen en algemene rapporten schetsen een beeld van de situatie in El Salvador, welke hier op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar hebben geen directe link met uw beweerde problemen. Uit de artikelen kan worden afgeleid dat getuigen kunnen vermoord worden maar aangezien geen details bekend zijn van de precieze omstandigheden van elk individueel geval, gaat een directe vergelijking met uw geval niet op.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de MS-13 geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.1. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker is niet ernstig daar waar hij meent dat hij ter verschoning van zijn gebrekkige kennis over de MS-13 en D.A. kan aanvoeren dat *“De dominante aanwezigheid van mara’s over het hele Salvadoraanse grondgebied is trouwens moeilijk betwistbaar. De pertinentie van deze opmerking is dan ook niet duidelijk”*. Immers verzoekers gebrekkige kennis toont net aan dat hij niet onmiddellijk en direct geraakt werd door deze organisatie. Verzoekers argument dat het feit dat hij weinig details kon geven over D.A. niet mag worden uitgelegd als desinteresse, integendeel dit zou *“de meest veilige oplossing voor verzoeker in zijn specifieke situatie”* zijn, is niet ernstig nu verzoeker dermate weinig gegevens kan geven over D.A. en C.A., noch over feiten die dateren van voor de beweerde getuigenis, noch sinds hij in België is waar hij geen angst voor represailles meer kon hebben en zich dus wel grondig dienaangaande had kunnen informeren. Allerminst kan worden aanvaard dat verzoeker initieel de naam niet kon noemen van C.A. (vragenlijst 3.5).

3.1.2. Verzoeker stelt dat het niet mogelijk was voor hem om diezelfde nacht nog te vluchten. Hij moest eerst weten waar hij heen kon gaan, een manier vinden om genoeg geld te verzamelen, zijn paspoort te verkrijgen, een ondersteunende uitnodiging te krijgen, zijn ticket te kopen en al deze formaliteiten nemen tijd. Verder stelt verzoeker dat het zeer ongebruikelijk is dat de mara’s iemand in zijn huis vermoorden. Bijna alle moorden vinden plaats in de publieke ruimte, meestal op straat. Dit blijkt uit de krantenberichten die aan het CGVS werden meegedeeld en uit zowat alle berichtgeving omtrent moorden door mara’s in El Salvador. Dit wordt ook bevestigd door de statistieken van de Hoge Raad Justitie van El Salvador. Uit deze statistieken kan worden afgeleid dat er zeer weinig moorden in het huis van het slachtoffer gepleegd worden (en deze zijn dan nog vooral veroorzaakt door huiselijk geweld). Verzoeker wijst er tevens op dat zijn verklaringen niet worden tegengesproken door specifieke informatie over zijn herkomstland (*“No place to Hide: Gang, State and Clandestine Violence in El Salvador”*), maar er integendeel door worden bevestigd. Verder bevestigt de specifieke informatie dat de mara’s de tactiek hebben om de getuigen van hun criminele daden uit te schakelen, om te vermijden dat deze getuigen zouden klikken aan de autoriteiten. Verzoeker meent dat er wel degelijk indicaties zijn dat hij geïdoleerd werd. Immers D.A. heeft ostentatief zijn wapen getoond aan verzoeker als ware het om zijn moord aan te kondigen, al zag verzoeker daar op dat ogenblik niet ten volle het risico van in, zoals hij verklaard heeft tijdens zijn gehoor. Ten tweede is er uiteraard het feit dat verzoekers broer amper twee weken na verzoekers vertrek uit El Salvador, vermoord werd teruggevonden.

Verzoeker gaat uit van een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing daar deze betrekking heeft op het ongeloofwaardig bevinden van het feit dat verzoeker nog vier maanden thuis is verbleven, en dus zeer eenvoudig te vinden was, en dat noch verzoeker, noch andere familieleden ooit bedreigd zijn geweest - noch mondeling of telefonisch - naar aanleiding van de beweerde indirecte getuigenis (gehoor p. 7) en er zodoende nergens aannemelijk wordt gemaakt dat de MS-13 überhaupt op de hoogte was van het feit dat verzoeker C.A. en D.A. samen zou gezien hebben, te meer verzoeker nooit klacht heeft ingediend, noch ondervraagd is geweest over de betrokken feiten. Verzoeker draagt evenmin enig element aan waaruit daadwerkelijk zou kunnen blijken dat C.A. vermoord is, laat staan door D.A. Evenmin zou zijn “indirecte getuigenis” bewijskrachtig kunnen zijn geweest, daar verzoeker enkel gezien heeft dat D.A. vroeg aan C.A. om met hem mee te gaan, wat deze deed; wat aldus evenmin enige maatregelen noodzaakte om hem het zwijgen op te leggen. Verder ziet de Raad niet in hoe het beweerdelijk tonen van een wapen eerder op de nacht, een teken zou kunnen zijn dat verzoeker na de moord, als “indirecte getuige” geïdoleerd werd, noch is er enig objectief element waaruit de band tussen de dood van verzoekers broer en verzoekers beweerde vervolging zou kunnen blijken. Verzoekers “indirecte getuigenis” is aldus - voor zover zelfs geloofwaardig gezien verzoeker spreekt over een hartelijke begroeting waarbij C.A. niet bang was om met D.A. mee te gaan (gehoor p. 9) - uitermate beperkt, geenszins bewijskrachtig, noch bekend bij de MS-13. Verzoeker haalt geen enkel objectief element aan dat zijn subjectieve vrees kan ondersteunen. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig.

3.2. Verzoeker meent dat de samenhang tussen de feiten duidelijk te opvallend is om toevallig te zijn. Verzoeker citeert artikel 577 *ter* van de vreemdelingenwet en meent dat de onderdelen a-d *in casu* niet echt betwist worden door het CGVS. Er worden enkel een aantal problemen van geloofwaardigheid (onderdeel e van het geciteerde artikel) ingeroepen.

3.2.1. Daar waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 577 *ter* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu de commissaris-generaal

terecht meende -en ook de Raad onder meer ook om voormelde redenen- dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. In deze wijst de Raad erop dat de voorwaarden van artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet cumulatief dienen vervuld te zijn, zodat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op zich uiteraard volstaat om de asielaanvraag af te wijzen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verder kan evenmin worden gesteld dat de overige voorwaarden niet worden betwist door de CGVS; immers het is niet omdat deze niet uitdrukkelijk werden afgewezen dat deze vervuld zouden zijn, het niet behandelen van de overige voorwaarden impliceert enkel dat ofwel, deze reeds impliciet werden afgewezen ofwel, dit niet meer nodig werd geacht nu het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en er aldus geen gegrond beroep meer kon worden gedaan op artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet.

Verzoeker meent nog dat hij niet inziet welke bijkomende documenten hij nog zou kunnen bijbrengen. Echter daargelaten dat verzoekers uitleg over het ontbreken van een overlijdensakte van C.A. niet kan worden aanvaard, daar hij ook niet middels een advocaat, die gebonden is aan zijn vertrouwelijkheidsplicht, geprobeerd heeft deze te verkrijgen, te meer verzoeker zich ondertussen al ruim een half jaar in België bevindt en ook tot op heden nalaat zich hierover te informeren en documenteren, dient te worden benadrukt dat documenten slechts één element in het asielrelaas uitmaken en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria uit het administratief dossier. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over de dood van C.A. en hier officiële documenten over neer te leggen, noch legt hij bijkomende documenten neer over de moord op zijn broer. Evenmin kan verzoekers uitleg omtrent het uitblijven van bewijzen omtrent de link tussen de moord op zijn broer en verzoekers asielrelaas, worden aanvaard gezien de aard van de afrekening (negentien schoten) minstens aanleiding zal hebben gegeven tot een publieke interesse en een officieel onderzoek, waar verzoeker als familielid zonder problemen inzage in had gekregen.

Verzoeker kan verder allerminst worden gevolgd daar waar hij meent dat de asielaanvraag van zijn zus een begin van bewijs van zijn eigen problemen is. Immers uit het loutere feit dat zijn zus een asielaanvraag heeft ingediend uit voorzorgsmaatregelen, kan niet worden afgeleid dat deze ook gegrond is, laat staan dat deze op dezelfde feiten betrekking zou hebben als deze die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht. Daar waar verzoeker meent dat er sprake is van een gedeelde bewijslast in asielzaken waardoor het CGVS minstens de plicht heeft te informeren bij de Amerikaanse autoriteiten, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Verzoeker is verder niet ernstig waar hij meent dat hij zelf niet vermogt bewijs in deze bij te brengen, daar niets hem ervan kan weerhouden contact te nemen met zijn eigen zus en de aan haar overgemaakte documenten aan de Belgische asielinstanties te overhandigen.

3.2.2. Verzoeker heeft aldus geen oprechte noch ernstige inspanning gedaan om zijn asielaanvraag te staven. Verzoekers verklaringen werden evenmin aannemelijk noch geloofwaardig bevonden. Volledigheidshalve merkt de Raad tevens op dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen in België is aangekomen op 23 september 2011, maar dat hij pas op 25 oktober 2011 een asielaanvraag heeft ingediend, wat niet kan worden gelijkgesteld met "zo spoedig mogelijk" in de zin van artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet.

In zover verzoeker nog verwijst naar diverse, eerder in de procedure voorgelegde rapporten en artikelen, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.3. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Zelfs zijn goede vriend José-Maria – kennis van “Came Asada”, heeft hij niet gesproken. Dit lijkt niet eens onlogisch nu verzoeker zoals aangegeven schrik had om buiten te komen, maar ook schrik had om over het evenement te praten”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Verzoekers overige overwegingen inzake nationale bescherming en intern vluchtalternatief zijn niet dienstig nu verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Zoals reeds eerder opgemerkt, uit het feit dat de CGVS deze zaken niet uitdrukkelijk heeft besproken, kan geenszins een impliciete bevestiging worden afgeleid. Evenmin kan verzoekers argumentatie aangaande het behoren tot de “sociale groep van getuigen en slachtoffers van de bendes in El Salvador” overtuigen, niet in het minst nu hij in zijn specifieke geval niet aantoont dat zijn “getuige-zijn” een aangeboren kenmerk is of een gemeenschappelijke achtergrond heeft, noch dat deze groep cumulatief genomen als afwijkend zou worden beschouwd.

Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit een persbericht van de organisatie www.smallarnssurvev.org, blijkt dat El Salvador in de periode 2004-2009 het land was waar wereldwijd het meest gewapend geweld voorkwam. Het rapport van het Secretariaat van de *Geneva Declaration on armed violence and development “Le Fardeau mondial de la violence armée 2011”* bevestigt deze informatie en stelt dat El Salvador in 2004-2009 het land was dat het meest werd getroffen door dodelijk wapengeweld. Uit hetzelfde rapport, uit een rapport van de UNDP en uit een rapport van de UNODC blijkt dat er meer dan 65 moorden per 100.000 inwoners gebeuren. In 2010 was El Salvador het tweede land ter wereld met het hoogste doodslagcijfer, juist na zijn buurland Honduras. Bovendien maakt een Latijns-Amerikaanse jongeman tussen de 15 en de 24 jaar oud (leeftijdscategorie waartoe ook verzoeker behoort) meer dan 30 keer meer kans om vermoord te worden dan een vergelijkbare persoon in Europa.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en

gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

De Raad erkent dat de situatie in El Salvador kan verontrusten en gewelddadige criminele organisaties het leven ernstig kunnen verstoren, doch er kan niet gesteld worden dat deze over het hele grondgebied het niveau bereiken van een intern of internationaal gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, noch wordt aangegeven dat hiertegen niet wordt opgetreden. Verzoeker toont niet aan middels concrete objectieve informatie dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

4.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK